

**VRAKET
VID
UVÖ**

Vraket på Uvö.

En berättelse om ett skutvraks sista år 1986 - 2008.

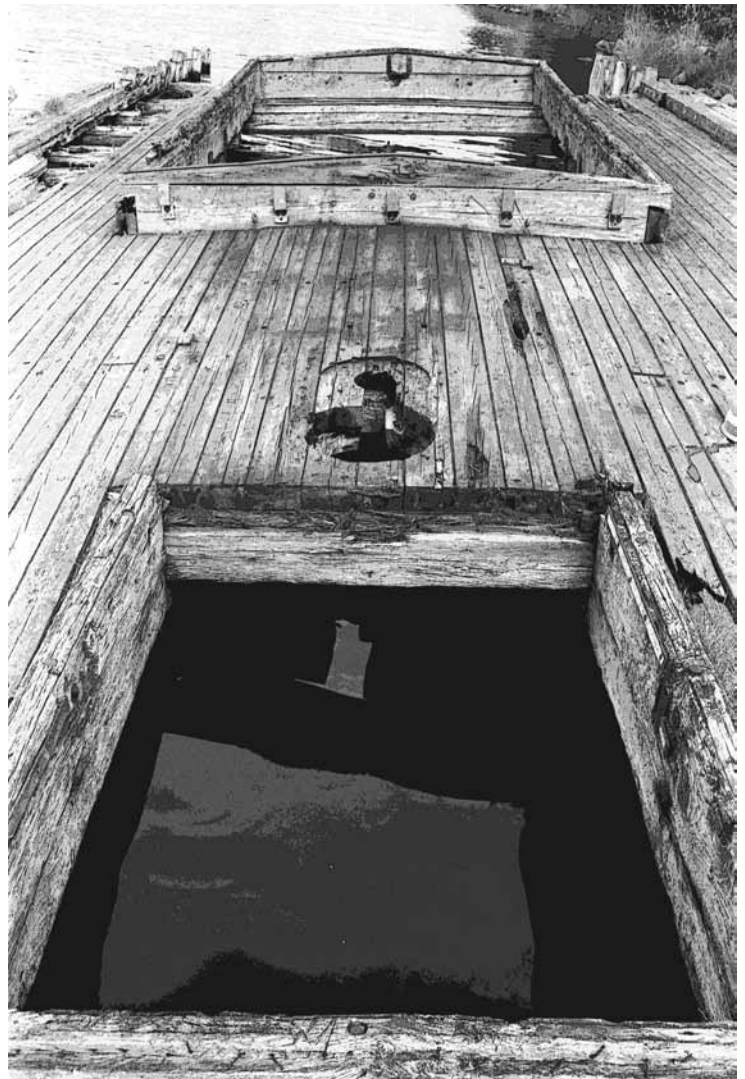

Juli 1986.

Efter 2 dagars seglats med blekingsekan i fint sjöväder angjorde jag viken vid Saltvik. I skydd av Uvön lade jag till vid ett gammalt skutvrak för att laga lunch. Därefter har jag ett flertal gånger besökt denna plats.

Vraket har sakta givit vika för tidens tand.

Sommaren 2008 finns inte mycket kvar av skutan, och minnen från tidigare besök kommer fram.

Lastrummet gapar tomt utan botten, men däcksplankorna bär än.

Anteckningar skrivna sommaren 1986.

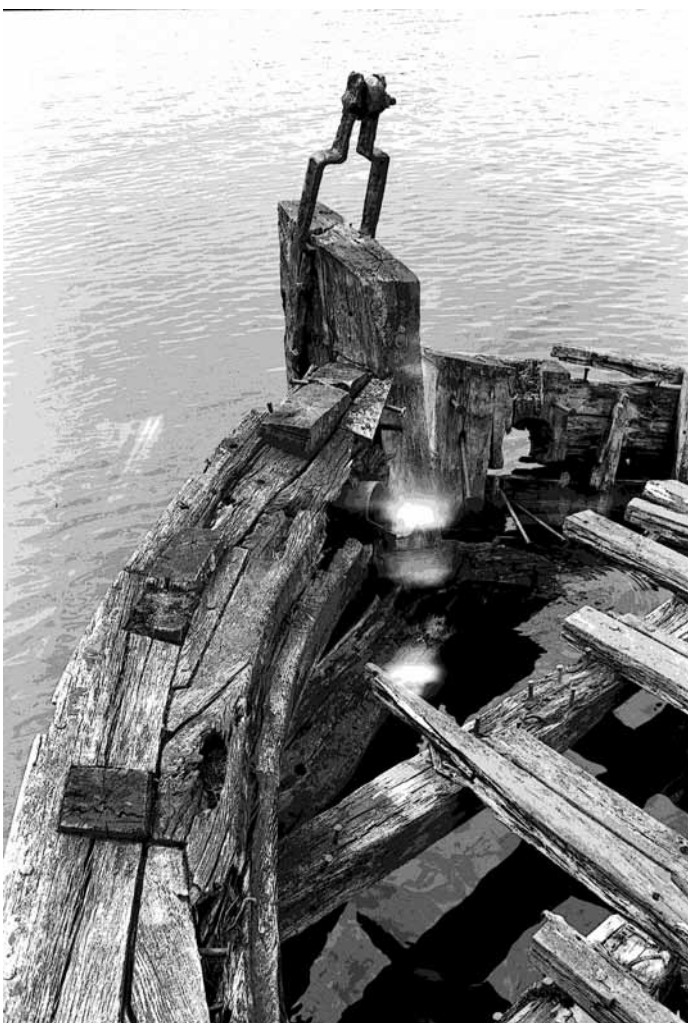
Saltvik ligger innanför Uvö och jag faller av och kommer in i en varm skyddad vik, där det råder fullständig bleke. Jag glider in mot ett gammalt skutvrak med hängande segel. Hon ligger där längs bergsväggen, solvarm med vattnet kluckande mot bordläggningen. Aktern är borta, avhuggen av tid och hav. Stäven har spruckit. De båda ankarklysen tittar döda ner i vattnet. Hon ser skör ut och jag vågar knappast kliva upp på henne. Till min förvåning är allt orubbligt och massivt i grova dimensioner, mästerligt hopfogad av timmermän.

På skutans däck lagar jag kvällsmat. Sill och potatis, klämmer en öl och sitter med fötterna i vattnet. Plankorna i däck är tre tum tjocka. Lastrumsluckan är ett svart hål mot vattnet där min spegelbild syns nere i djupet. Vraket talar ett tyst språk med mig om resor under flera år. Väder, slit och kyla året runt för att kunna leva och överleva. Var är de stolta, slitna och skickliga män som haft dessa plankor till hem och arbete? Jag hör deras röster. Vad vill de säga mig? Det gäller inte bara att segla och ta

chanser när väder och vind är till fördel. Skeppet skulle gå och bringa den inkomst som så väl behövdes. Du skall kunna din sak, annars får du sällskapa med mig här i viken för att ruttna och förgås.

De silvergrå däcksplankorna värmer mig efter badet. I springorna växer gräs och ett par blommor. Lukten av tjära finns ännu kvar. Stanna här! Vila och ha det bra! Det blåser för mycket. Uppmaningarna når mitt medvetande och försöker tala till mitt förnuft.

Bli det bättre än det som var innan? Det okända hägrar och lockar. Det är förändringen inte resultatet. Varför är det bättre där ute? Jag måste ta reda på det. Ur askan i elden, kanske? Du vet vad du har men inte vad du får. Dessa gamla kraxande ordspråk som förståndiga och urtråkiga personer har myntat, för att jag inte skall få uppleva någonting annat än vad de själva fått göra. Då vet jag nog i alla något bättre. Havamals: "Hellre lyss till en sträng som brast än att aldrig spänna en båge"

Sommaren 2006 stannade jag och Maggie en natt vid Uvön innan vi vände hemmåt

Övriga bilder tagna 2008 strax efter midsommar.
Jag hade seglat ensam in till Uvön efter att ha lämnat
av Maggie i Påskallavik.
Ensam med vraket en kväll och natt fick mig att
tänka på mycket som hänt under 22 år.

Förstagsfäste med plats för bogspröt

Hej då - vi ses kanske igen.....?
Äspelund den 30 juli 2008
/christer

